

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/320/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117219206
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2117219206.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudcov: JUDr. Martin Holič a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: Mgr. V. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XX, V., t. č. R. XX, V., proti žalovanému: O. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXX, zastúpený advokátom: JUDr. Vladimír Janák, AK so sídlom Lermontovova 9, Bratislava, o ochranu vlastníckeho práva, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 8. júna 2018, č.k. 22C/71/2017-54, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku II. priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.
2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ustanovenia § 123, § 144, § 146 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 137 písm. c) CSP, článkom 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.
3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že medzi stranami nebolo v konaní sporné, že žalobca je spoločne s jeho bývalou manželkou bezpodielovým spoluvlastníkom predmetného bytu, čo taktiež vyplýva z LV č. XXXX pre kat. úz. V. (čl. 4), taktiež nebolo sporné, že žalovaný sa pravidelne so súhlasom bývalej manželky žalobcu zdržiava v predmetnom byte, kde navštevuje bývalú manželku žalobcu. Žalobca sa v konaní domáhal ochrany svojho vlastníckeho práva, s tým, že žiadal určiť, že žalovaný nemá právo užívať predmetný byt so zariadením bez jeho súhlasu a navštevovať osoby v ňom. Je síce pravdou, že žalobca má vecné práva k predmetnému bytu (v podobe práv bezpodielového spoluvlastníka), avšak pre veci patriace do BSM (v danom prípade byt ako i hnutelné veci v byte) aj po rozvoде manželstva až do vyporiadania BSM platí režim ustanovenia § 144 Občianskeho zákonníka, teda veci v bezpodielovom spoluvlastníctve majú právo užívať obaja manželia spoločne; spoločne majú uhrádzať aj náklady vynaložené na veci alebo spojené s ich užívaním a udržiavaním. V prípade, že dôjde medzi manželmi k nezhode o právach a povinnostiach vyplývajúcich z BSM, rozhodne súd podľa ustanovenia § 146 Občianskeho zákonníka na návrh niektorého z nich. Otázka, či tretia osoba, v tomto prípade žalovaný, je oprávnený užívať byt a jeho zariadenie patriace do BSM, je práve otázkou, na ktorej sa majú bezpodieloví spoluvlastníci dohodnúť, ak sa nezhodnú, na návrh niektorého z nich rozhodne o sporných právach alebo povinnostiach súd. Ak žalovaný užíva predmetný byt so súhlasom jeho bezpodielovej spoluvlastníčky, neporušuje tým žiadne ustanovenie právneho poriadku Slovenskej republiky a nie je možné mu z dôvodu rozporov medzi spoluvlastníkmi ohľadne užívania spoločnej veci

ukladať žiadne povinnosti ani obmedzenia, a teda na danú situáciu nie je možné aplikovať ani žalobcom uvádzané ustanovenie § 126 ods. 1 OZ. V danom prípade je tak celkom nedôvodná žaloba žalobcu proti žalovanému, ktorou sa žalobca proti nemu domáha určenia, že žalovaný nemá právo užívať byt so zariadením a navštevovať osoby v byte bez súhlasu žalobcu počas trvania BSM, nakoľko na takomto určení žalobca nemá naliehavý právny záujem (§ 137 písm. c) Civilného sporového poriadku), pretože v danom prípade, ak sa žalobca s bývalou manželkou nedohodol na tom, či byt a jeho zariadenie môže užívať aj tretia osoba (žalovaný), bolo namieste podať žalobu proti bývalej manželke podľa § 146 ods. 1 Občianskeho zákonníka, aby súd rozhodol o nezhode manželov, či byt a jeho zariadenie môže užívať táto tretia osoba. Zvolená určovací žaloba žalobcu tak nie je vhodným a účinným prostriedkom ochrany jeho práv, keď na ochranu jeho práva slúži iný typ žaloby. Žalovaný súčasne nemôže byť pasívne vecne legitimovaným v konaní, kde sa rieši nezhoda manželov o užívaní spoločnej veci. V prípade, ak žalobca preukáže, že došlo k nadmernému opotrebeniu bytu, alebo vecí v byte počas jeho užívania výlučne bývalou manželkou, predmetné skutočnosti možno zohľadniť pri vypořiadaní BSM, kde za takéto nadmerné opotrebenie možno poskytnúť náhradu. Pokiaľ ide o skutočnosť, že platby za byt nie sú bývalou manželkou riadne hradené, pričom ona umožňuje užívať byt žalovanému, nie je to rovnako dôvod pre zákaz užívania daného bytu, nakoľko ide o majetkové súvislosti spoluvlastníckeho vzťahu medzi bývalými manželmi, ktoré sa však nijako netýkajú žalovaného. V časti požadovaného určenia, že žalovaný nemá právo navštevovať osoby v byte č. X na R. ulici č. XX v V. je žaloba žalobcu celkom nedôvodná, pretože ide o zásah do základných ľudských práv žalovaného ako aj osôb v byte sa nachádzajúcich (žalobca ich navyše ani konkrétne nešpecifikoval) na ich súkromný a rodinný život (čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), nakoľko takýmto spôsobom žalobca nemôže brániť v stretávaní sa jeho bývalej manželky a detí so žalovaným, ktorí majú právo slobodne rozhodovať o tom, s kým, kedy a kde sa budú stretávať. K argumentu žalobcu, že žalobou chce chrániť i svoje maloleté deti, pričom vyhovením žalobe bude zabezpečená spoločenská prospešnosť v širších súvislostiach nielen vo vzťahu k ochrane jeho vlastníckeho práva, ale taktiež bude prevenciou na obmedzenie styku žalobcových detí s osobou obvinenou z páchania ekonomickej trestnej činnosti, keď sociálno - právna ochrana detí v iných konaniach zlyhala a nebola naplnená, súd uvádza, že ochrana záujmu maloletých detí je predmetom konaní vo veciach starostlivosti súdu o maloleté deti. Ak maloleté deti boli súdom zverené do starostlivosti matky, je matka osobou majúcou právo a zároveň zodpovednosť regulovať (priamo, resp. výchovným vplyvom) to, s kým sa maloleté deti budú či nebudú stýkať. V prípade, ak má žalobca za to, že matka maloletých, ktorej boli maloleté deti zverené do osobnej starostlivosti, nezabezpečuje starostlivosť o maloleté deti riadne, prípadne, že v jej starostlivosti sú deti ohrozené, je potrebné vec riešiť riadnym návrhom vo veci úpravy výkonu rodičovských práv a povinností, kde po vykonanom dokazovaní (a preukázaní relevantných skutočností) bude súd môcť posúdiť, čo je a nie je v najlepšom záujme maloletých detí. Ako už bolo uvedené, žalobca nemôže formou určovacej žaloby o neexistenciu práva navštevovať osoby v byte, brániť v stretávaní sa jeho bývalej manželky a detí so žalovaným, ktorí majú právo slobodne rozhodovať o tom, s kým, kedy a kde sa budú stretávať. Z uvedených dôvodov súd žalobu žalobcu zamietol. O nároku na náhradu trov konania vo vzťahu medzi stranami sporu rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaný bol v konaní plne úspešný, nakoľko žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá, a priznal mu nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II. rozsudku). O výške náhrady trov konania žalovaného bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca v ktorom žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a žiadnemu z účastníkov neprizná náhradu trov konania. V odvolaní namietal, že v priebehu pojednávania konanom dňa 08.06.2018 zo strany konajúceho súdu neboli splnené procesné podmienky riadneho prejednávania žaloby, keď konajúci súd sa ani žiadnym spôsobom nesnažil zistiť skutkový stav v danej veci a dať priestor k vyjadreniu žalovaného v súvislosti s objasnením jeho sociálno-právneho statusu ako osoby pred orgánmi štátnej moci, keď voči žalovanému sa vedie trestné konanie na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 24Tk/1/2015, kde je obžalovaný zo spáchania rozsiahlej ekonomickej a daňovej trestnej činnosti. Z uvedeného jednoznačne plynie skutočnosť, že súd ani v elementárnej miere nedbal na uplatňovanie dobrých mravov pri zisťovaní skutkového stavu. Uvedeným spôsobom rozhodnutím súdu prichádza k amorálnemu spôsobu zabezpečovania styku maloletých detí žalobcu - otca detí v priestoroch spoločnej domácnosti s človekom obžalovaným zo spáchania ekonomickej trestnej činnosti, ktorý údajne žije z vdovského dôchodku po manželke a firma, ktorú údajne previedol na svoje deti, v minulom roku vykázala stratu viac ako 500.000,- eur. Zistený skutkový stav z uvedených dôvodov

nemožno považovať za relevantný a zákonne dostačujúci k objektívnemu rozhodnutiu. Súd prvej inštancie tak vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci s následným nesprávnym rozhodnutím nerešpektujúcim základné ústavné práva na ochranu vlastníckeho práva žalobcu.

5. Žalovaný odvolací návrh nepodal, k odvolaniu žalobcu písomné vyjadrenie nezaslal.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 C.s.p.), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, v dôsledku čoho je namieste rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny s použitím § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdiť.

7. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

8. Keďže súd prvej inštancie napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom zároveň sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie a odvolací súd sa s týmto odôvodnením súdu v plnej miere stotožňuje, k veci považuje za potrebné dodať iba nasledovné:

9. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie bola žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal ochrany svojho vlastníckeho práva, keď žiadal, aby súd určil, že žalovaný nemá právo užívať byt so zariadením, navštevovať osoby v byte č. 6 nachádzajúceho sa na druhom podlaží bytového domu súp. č. XXXX postaveného na pozemku parc. č. 5671/15 zastavané plochy a nádvoria na R. ulici vchod č. XX v V., zapísaný na LV č. XXXX Okresného úradu Trnava, katastrálny odbor, pre okres Trnava, obec V., katastrálne územie V. bez súhlasu žalobcu, počas bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu k tomuto bytu.

10. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú.

11. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí konštatoval, že ide o celkom nedôvodnú žalobu žalobcu proti žalovanému, nakoľko na takomto určení žalobca nemá naliehavý právny záujem (§ 137 písm. c) Civilného sporového poriadku), pretože v danom prípade, ak sa žalobca s bývalou manželkou nedohodol na tom, či byt a jeho zariadenie môže užívať aj tretia osoba (žalovaný), bolo namieste podať žalobu proti bývalej manželke podľa § 146 ods. 1 Občianskeho zákonníka, aby súd rozhodol o nezhode manželov, či byt a jeho zariadenie môže užívať táto tretia osoba. V časti požadovaného určenia, že žalovaný nemá právo navštevovať osoby v byte č. 6 na R. ulici č. XX v V. je žaloba žalobcu celkom nedôvodná, pretože ide o zásah do základných ľudských práv žalovaného ako aj osôb v byte sa nachádzajúcich (žalobca ich navyše ani konkrétne nešpecifikoval) na ich súkromný a rodinný život (čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), nakoľko takýmto spôsobom žalobca nemôže brániť v stretávaní sa jeho bývalej manželky a detí so žalovaným, ktorí majú právo slobodne rozhodovať o tom, s kým, kedy a kde sa budú stretávať. V prípade, ak má žalobca za to, že matka maloletých, ktorej boli maloleté deti zverené do osobnej starostlivosti, nezabezpečuje starostlivosť o maloleté deti riadne, prípadne, že v jej starostlivosti sú deti ohrozené, je potrebné vec riešiť riadnym návrhom vo veci úpravy výkonu rodičovských práv a povinností.

12. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci s následným nesprávnym rozhodnutím nerešpektujúcim základné ústavné práva na ochranu vlastníckeho práva žalobcu. Namietal, že súd sa žiadnym spôsobom nesnažil zistiť skutkový stav v danej veci a dať priestor k vyjadreniu žalovaného v súvislosti s objasnením jeho sociálno-právneho statusu ako osoby pred orgánmi štátnej moci, keď voči žalovanému sa vedie trestné konanie na

Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 24Tk/1/2015, kde je obžalovaný zo spáchania rozsiahlej ekonomickej a daňovej trestnej činnosti. Uvedeným spôsobom rozhodnutím súdu prichádza k amorálnemu spôsobu zabezpečovania styku maloletých detí žalobcu - otca detí v priestoroch spoločnej domácnosti s človekom obžalovaným zo spáchania ekonomickej trestnej činnosti, ktorý údajne žije z vdovského dôchodku po manželke a firma, ktorú údajne previedol na svoje deti, v minulom roku vykázala stratu viac ako 500.000,- eur.

13. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalobcom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil pre svoje rozhodnutie významné dôkazy vykonané v konaní, a to každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov a ktoré tvrdenia strán sporu mal za preukázané a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám ustanovenia § 220 Civilného sporového poriadku. S námietkami žalobcu uvedenými v podanom odvolaní sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal v preskúmanom rozsudku, preto nemohli privodiť jeho zmenu. Ani v odvolacom konaní neboli žalobcom tvrdené, ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Na základe uvedeného si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku poukazuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva nasledovné:

14. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej súd zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. V odôvodnení súd odcituje právnu normu a v ďalšej časti odôvodnenia vysvetlí, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu práve tejto normy. Táto náležitosť odôvodnenia rozsudku v prevažnej miere absentuje, keďže sa súd prvej inštancie v preskúmanom rozsudku nevyjadril k interpretácii právnych noriem aplikovaných na daný prípad. Pokiaľ nie je zrejmé, aký právny záver o skutkovom stave veci urobil súd prvej inštancie v rozsúdenej veci, teda akú tzv. skutkovú vetu podrobil právnej kvalifikácii, keď odôvodnenie jeho rozsudku obsahuje zoznam čiastkových skutkových zistení bez bližšieho zdôvodnenia, z akých dôkazov vyvodil súd prvej inštancie skutkové zistenia, a to bez vytvorenia záveru o celkovom skutkovom stave (ktorý má vo svojom súhrne predstavovať skutkovú situáciu predvídanú hypotézou právnej normy) a odôvodnenia vzťahu medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, je potrebné prijať záver, že takéto rozhodnutie je zaťažené vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

15. Dokazovanie je časť civilného sporového konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa žaloba týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie. Súd v civilnom sporovom konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.6.2016, § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016) a nie strán sporu. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok neúplnosť skutkových zistení, vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia. Rozhodnutie o zamietnutí návrhu na dokazovanie má charakter rozhodnutia, ktorým sa upravuje vedenie konania a nemusí obsahovať odôvodnenie. Povinnosťou súdu je (mimo iného) tiež v odôvodnení rozsudku uviesť, ktoré dôkazy neboli vykonané a z akého dôvodu. O tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, rozhoduje vždy súd a procesný predpis strane priznáva právo na vykonanie určitého dôkazu navrhnuť.

16. Odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie je možné v zmysle ustanovenia § 365 Civilného sporového poriadku odôvodniť len okolnosťami uvedenými v citovanom zákonnom ustanovení pod písm. a) až h). Žalobca uplatnil v podanom odvolaní odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku.

17. Podstata odvolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku spočíva v takej skutočnosti, že ak strana sporu navrhla vykonanie dôkazov, ktoré boli spôsobilé

preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej a súd ich nevykonal, vzniká nedostatok v skutkových zisteniach, ktoré treba odstrániť.

18. Podľa Článku 8 Civilného sporového poriadku, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

19. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobcu v ktorej namietal okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhnutý dôkaz výsluch žalovaného za účelom preukázania jeho sociálno-právneho statusu ako osoby voči ktorej sa vedie trestné konanie na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 24Tk/1/2015, odvolací súd uvádza, že táto nie je dôvodná.

20. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca na pojednávaní dňa 08.06.2018 navrhol vykonať dôkaz a to výsluch žalovaného za účelom objasnenia jeho trestnej činnosti, avšak súd konštatoval, že otázka je neprípustná a nemá relevanciu pre rozhodnutie v tejto veci. Následne sporové strany po poučení zo strany súdu podľa § 154 CSP uviedli, že nemajú návrhy na doplnenie dokazovania. O tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, rozhoduje vždy súd a procesný predpis strane priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnúť. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou strane odňatie možnosti konať pred súdom. Súd prvej inštancie správne nevyhovел návrhu žalobcu na vykonanie dôkazu - výsluch žalovaného za účelom objasnenia jeho trestnej činnosti, keď vykonanie tohto dôkazu považoval za nedôvodné. Odvolací súd preskúmaním odvolacej námietky žalobcu dospel v zhode so súdom prvej inštancie k záveru, že výsluch žalovaného k tejto otázke nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť zistený skutkový stav vyplývajúci z dovtedy vykonaných dôkazov, nebol spôsobilý preukázať právne významné skutočnosti pre rozhodnutie vo veci samej, a preto by bolo vykonanie tohto dôkazu nadbytočné. Aj odvolací súd je toho názoru, že žalobca nemôže takouto žalobou brániť v stretávaní sa jeho bývalej manželky a detí so žalovaným, ktorí majú právo slobodne rozhodovať o tom, s kým a kde sa budú stretávať. V prípade, ak je žalobca toho názoru, že matka maloletých detí nezabezpečuje starostlivosť o maloleté deti riadne, je potrebné vec riešiť riadnym návrhom vo veci úpravy výkonu rodičovských práv a povinností, kde bude súd môcť posúdiť, čo je a nie je v najlepšom záujme maloletých detí. Súd prvej inštancie preto svojím postupom žalobcu nevytlúčil z realizácie procesného práva navrhovať dôkazy, ktoré im procesný predpis priznáva a správne tento návrh na doplnenie dokazovania ako neúčelný zamietol. Odvolacia námietka žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnutý dôkaz potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, je tak neopodstatnená.

21. V tejto súvislosti odvolací súd ešte uvádza, že zo znenia ustanovenia § 365 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku vyplýva, že citovaný dôvod na odvolanie nie je daný v prípade každého opomenutia vykonania navrhnutého dôkazu, ale len v prípade, pokiaľ súd prvej inštancie nevykonal dôkazy navrhované stranou sporu s uvedením konkrétnych skutočností, ktoré majú byť preukázané a sú potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, teda dôkazy, ktoré by boli spôsobilé preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej. O takýto prípad však v preskúmanom prípade nešlo, a preto nebolo možné vyhodnotiť odvolaciu argumentáciu žalobu vo vzťahu k pochybeniu súdu prvej inštancie v skutkových zisteniach za opodstatnenú.

22. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že odvolací dôvod uvádzaný žalobcom nie je naplnený.

23. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú odvolaciu argumentáciu, nespôsobilú privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

24. Vo vzťahu k výroku o nároku na náhradu trov konania žalobca v odvolaní neuviedol žiadne zdôvodnenie. Nakoľko odvolací súd považuje preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, keď žalobca žiadnym relevantným spôsobom správnosť výroku o nároku na náhradu trov konania v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu nespochybnil (v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti), nie je jeho odvolanie opodstatnené.

25. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

27. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).